

HENNING MANKELL

Labyrint

Uit het Zweeds vertaald door
Janny Middelbeek-Oortgiesen

Achtste druk

Colibri is een imprint van BBNC uitgevers bv, Amersfoort

Oorspronkelijke titel *Labyrinten*, verschenen bij Ordfront

Oorspronkelijke tekst © Henning Mankell, 2000

Published by agreement with Ordfront Forlåg, Stockholm
and Leonhardt & Høier Literary Agency A/S, Copenhagen

Eerste Nederlandstalige uitgave © Janny Middelbeek-

Oortgiesen en De Geus bv, Breda 2006

Omslagontwerp Multitude

Omslagillustratie © Hollandse Hoogte

ISBN 978 94 6237 005 0

NUR 305/331

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op
welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van BBNC uitgevers bv, Amersfoort, Nederland.

info@bbnc.nl

www.bbnc.nl

Inhoud

- I De weldoener 9
- II Zoekactie 67
- III Visvangst 113
- IV Pitcairn Island 163
- V De papieren zwaluw 213
- VI De accountant 285
- Nawoord* 317

I

DE WELDOENER

Het is herfst, bijna winter. Ergens in de provincie Småland rijdt een auto over een bosweg. Her en der zijn plekken waar sneeuw ligt, de bomen staan dicht opeen. De auto stopt bij een stapeltje boomstammen waar ook al een andere auto staat. De man die uitstapt heet Mats Hansson. Hij is een veertiger, gekleed in een regenpak.

Uit de andere auto stapt een man in een elegant kostuum. Hij loopt voorzichtig over de modderige weg om zijn schoenen niet smerig te maken. Het is Bengt Ingemarsson, ook een veertiger. Hij heeft een brede, open glimlach. Hansson drukt hem een paspoort in handen: 'Bengt Ingemarsson.' Vervolgens krijgt hij nog een paspoort: 'John Burton.' Als laatste krijgt hij een paspoort waarin een Deense naam voorbijflitst. Daarna schudden de twee mannen elkaar de hand.

Mats Hansson blijft staan terwijl Bengt Ingemarsson glimlachend en ontspannen in de auto van Hansson wegrijdt. Wanneer de auto is verdwenen opent Mats Hansson het portier van Ingemarssons auto. Voorzichtig zet hij er een koffer in. Vervolgens loopt hij weg. Hij jogt door het bos. Wanneer hij na een poosje op een hoger gelegen uitkijkpunt is gekomen, blijft hij staan en draait zich om. Hij speelt wat met een paar dennenappels en kijkt op zijn horloge.

Even later klinkt er een knal en boven de bomen

stijgt een rookwolk op. Hansson blijft naar de rook staan kijken. Dan gooit hij de dennenappels weg, draait zich om, begint weer te joggen en verdwijnt uiteindelijk tussen de bomen.

2

Er zijn twee jaar verstreken. Opnieuw is het herfst. Langs de verst gelegen, kale rotseilandjes op zee zoekt een bootje zich een weg tussen de blinde klippen. Twee zeevogeljagers gaan op een rots aan land nadat ze een paar houten lokvogels hebben uitgezet.

Opeens ontdekt een van de jagers een schedel die in een spleet tussen het graniet vastzit. De schedel is bruin en zit onder de meeuwenpoep. De mannen beginnen rond te kijken, maar kunnen verder niets vinden. Geen skelet. Ze zijn onaangenaam verrast en zien daardoor niet dat een vlucht zeevogels vlak langs het eilandje scheert.

3

Een eenzame zeilboot ligt afgemeerd in een oude vissershaven die tegenwoordig vooral door zomergasten wordt gebruikt. De boot had allang aan land moeten worden gehaald. De havenwinkel is open, maar alles is helemaal verlaten. Er bevindt zich maar één persoon

op de kade: een vrouw die het koud heeft en een sigaret rookt. Ze stampt met haar voeten om warm te blijven. De wind vanaf zee is kil. De vrouw die daar loopt is in de dertig, heet Louise Rehnström en is officier van justitie. Op dit moment ziet ze er echter vooral uit als een in de steek gelaten zeiler. Haar waterdichte broek is te groot. Ze wacht ongeduldig.

Twee politieauto's rijden langzaam naar de haven. Een agent genaamd Tornman steekt een hand door het raampje en zwaait in de richting van het rode gebouw van de kustwacht.

4

Louise en Tornman gaan aan boord van een van de grijsblauwe schepen van de kustwacht. Het vaartuig verlaat de haven en gaat de zee op. Ondanks de kou staat Louise aan dek. De agenten in de stuurhut praten met elkaar en met de schipper over de vrouw die buiten staat. De boot vaart hard, zo'n dertig knopen.

5

Het vaartuig is afgemeerd bij het rotseilandje. Louise en Tornman gaan aan land. Een kleiner politievaartuig ligt er al, evenals de houten boot van de vogeljagers. Een

gerechtsarts en een technisch rechercheur die tevens fotograaf is, glibberen rond over de rotsen. Louise loopt langzaam naar de spleet waarin de schedel ligt. Ze is nu nerveus en heeft het erg koud.

Eenmaal aangekomen bestudeert ze het gebit in de schedel. Haar nervositeit gaat over in opluchting. Ze kijkt nadenkend rond; ze probeert zich een beeld te vormen. Dan wendt ze zich tot de arts.

‘Kun je al iets zeggen?’

‘Nee...’

‘Een misdrijf?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Wat kun je over hem zeggen?’

De gerechtsarts, die Lundström heet, wijst geïrriteerd naar de schedel, die behoorlijk toegetakeld is. Hij houdt niet van gissen.

‘Ik weet nog niet eens of het een man is...’

Hij gaat systematisch verder met zijn werk. Louise keert terug naar het schip van de kustwacht. Ze glijdt uit. De agenten slaan haar gade. Niet onwelwillend, maar ook niet vriendelijk. Opeens klinkt er een gewerschot. Iedereen schrikt op. Het is afkomstig van een van de jagers, die het niet kon laten op een eider-eend te schieten.

Een leeg restaurant in de haven. Het is nu middag, het schemert al. Koud tot op het bot zijn ze van het rots-eiland ver in zee teruggekeerd. Louise zit koffie te drinken. De arts komt bij haar aan tafel zitten samen met Tornman, die de leiding over het onderzoek heeft. Door het raam ziet Louise hoe een zwarte plastic zak uit het vaartuig van de kustwacht aan land wordt gebracht en in een van de politiewagens wordt gelegd. Lundström kijkt dromerig uit over de zee.

‘Ik ga hier ’s zomers altijd zeilen...’

Louise onderbreekt hem.

‘Wat heb je gezien?’

Lundström lijkt haar vraag echter niet te hebben gehoord. Hij blijft dromen over de zomer.

‘De zee en het land. Het is net een omhelzing die haar bekoring nooit verliest. En dan de bodemverheffing die we niet zien, maar die er wel is. Dat is poëzie die al het andere overtreft...’

‘Wat heb je gezien?’

‘Een drijfnet dat is losgescheurd. Wrakstukken.’

Dan raakt hij de draad van zijn gedachten kwijt. Louises vragen irriteren hem.

‘Het is te vroeg om die vraag te beantwoorden. Ik weet niet wat ik heb gezien. Een schedel. Wat heb je zelf gezien?’

‘Een man of een vrouw?’

‘Een man. Maar zelfs dat is niet zeker.’

‘Hoe lang ligt hij daar al?’

Lundström werpt Tornman een vermoeide blik toe. Kan ze haar mond niet houden? Tornman zet zijn koffiekopje neer en neemt Louise op.

‘Die jagers zeggen dat ze daar twee jaar niet aan land zijn geweest. En er schijnt verder ook niemand te zijn geweest. Het is eigenlijk niet eens een eilandje. Het is niet meer dan een stuk rots.’

‘Hoe is hij aan zijn eind gekomen? Dat wil ik weten.’

‘Ik ook. Wie is hij, als het althans een man is? Hoe is hij daar gekomen? Wat deed hij daar? Waar is de rest van het skelet? Dat soort dingen wil ik allemaal weten, maar dat gaat tijd kosten.’

Louise reageert ongeduldig.

‘Ik heb je niet gevraagd om mee te gaan’, zegt Tornman. ‘Jij wilde zelf het researchewerk in het veld volgen.’

‘Misschien is het “De grote weldoener” wel’, barst Lundström opeens uit terwijl hij zichzelf nog een kop koffie inschenkt.

Tornman neemt hem aandachtig op.

‘Nee, verdomd zeg... Wat zou hij daar te zoeken hebben gehad?’

‘Wie?’ vraagt Louise.

‘Er was eens een man die hiernaartoe kwam om de streek te redden’, zegt de gerechtsarts. ‘En die vervolgens is verdwenen. Spoorloos.’

‘Bengt Ingemarsson’, vult Tornman aan. ‘Die hier met allerlei grote plannen kwam en wilde investeren.